

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas IV. Dignitatem capitis Ecclesiae, obtinet Romanus Pontifex iure
diuino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

thedram, tenuisse Caipham affirmat. Subscribunt Philo l. 3. de vita Mosis (tribuens Moyſi Eminētiffimos quoſque titulos, Legislatoris, Prophetæ, Pontificis;) Clemens Romanus 2. Conſtit. c. 29. Auguſtinus in Pfalm. 98. ad illud *Moyſes & Aaron in Sacerdotibus eius*, Nazianzenus orat. 6. & alij multi, quos addenſat Franciſcus Boſius lib. 5. de monarch. Eccleſ. c. 11. Itaque non eſt audiendus Toſtatus in c. 29. Exodi q. 14. ſentiens contrarium.

Hinc habetur, quod ſicut S. Petrus, per comparationem ad Eccleſiam, non fuit caput miniſteriale, ita neque ſucceſſor eius; cōtra quàm proximis annis garri ebat Edmondus Richerius, cuius hoc placitum, erroris in fide damnat Duuallius Traſt. de Pontif. p. 1. q. 8. Dixi per comparationem ad Eccleſiam, quia per comparationem ad Deum aut Chriſtum, nihil eſt quod vetet, Pontificem denominare miniſtrum; ſicut etiam S. Paulus ſe denominauit, dicens, *Sic nos exiſtimet homo vt miniſtros Chriſti*. Et alibi, *Miniſtri Chriſti ſunt & ego*. Quemadmodum autem Pontifex, rectè dicitur miniſter per comparationem ad Deum, ita etiam cum Deo, aut Chriſto collatus, rectè poſſet dici, *caput miniſteriale*. Nec idcirco cenſendus eſſet vileſcere, vt arbitratur Iſidorus de Iſolanis lib. 1. de Imperio milit. Eccleſ. tit. 10. q. 3. Nam in ordine ad Deum, omne miniſterium nitet, ac ſplendet. Imo nihil ſublimius aut glorioſius, quàm eſſe ſeruum Dei, vt eſt apud Chryſologum ſerm. 25. Ambroſium initio exhortationis ad Virgines, cum de S. Vitali. Videndi ex recentioribus Paës ad titulum Epistolæ S. Iacobi S. 2. & Iuſtinianus ad illud Rom. 1. *Paulus ſeruus I E S V Chriſti*, vbi optimè S. Hieronymus.

VERITAS IV.

Romanus Pontifex, habet dignitatē capitis Eccleſiæ, iure diuino.

HÆC veritas poteſt duobus modis accipi. Primò vt ſenſus ſit, dignitatem capitis Eccleſiæ, eſſe per ſe

se annexam Pontificatui Romanæ Urbis, iure diuino, ita ut nemo possit, aut etiam potuerit, Christi Vicarium & S. Petri Successorem agere, quin sit essetue Episcopus illius materialis ciuitatis quæ Roma dicitur. Secundò ita ut sensus sit, Successorem S. Petri, qui mortuo Romæ S. Petro, est Pontifex Romanus, esse Christi Vicarium & caput Ecclesie; quamuis si S. Petrus alibi mortuus fuisset, aut aliam sibi delegisset sedem cum iure successionis, ea alia sedes, non per se iure diuino; sed S. Petri arbitrio, atque adedò per accidens, fuisset iure diuino, prima sedes & conuehens Antistiti suo, dignitatem capitis. Priorem sensum, quo sedes Romana dicitur esse iure diuino prima sedes, hoc loco supponimus potiùs quàm excutiamus; secuti communissimam sententiam, pro qua Cenedo Collectaneo ad cap. Rogamus 24. q. 1. ingentem numerum Doctorum adducit, à quibus tamen dissentire Soto in 4. d. 24. q. 2. art. 5. & Mendoca q. 4. Scholast. quibus visum, non modò S. Petrum potuisse alibi sedem Apostolicam cum iure successionis collocare, (adedò ut non nisi per accidens ob mortuum Romæ S. Petrum, Romana sedes sit Apostolica modo prædicto,) sed etiam Pontifices posteriores, omnino potuisse, ac etiam nunc posse, dignitatem Pontificiam à Romano Episcopatu, dissociare. ac proinde nullo modo esse per se de iure diuino, quod Episcopus Romanus sit Christi Vicarius. Quam transferibilitatem dignitatis Pontificiæ à sede Romana, meritò improbant Bellarm. l. 4. de Pontif. c. 4. Valentia 2. 2. d. 1. q. 1. p. 7. §. 38. Suares disput. 10. de fide l. 3. Malderus disput. 3. de Pontif. dub. 3. & passim alij. Ego hoc loco id suppono, intentus duntaxat in alium sensum veritatis propositæ; qui fert, supposita alligatione dignitatis Pontificiæ cum Romano Episcopatu, siue per se siue per accidens facta, Episcopum Romanum iure diuino esse caput Ecclesie.

Hoc ferunt varij tituli, quibus Pontifex asseritur constitutus à Deo in fundamentum Ecclesie, & eius moderato-

rem.

rem. Idque disertè agnoscit S. Cyrillus apud S. Thomam Opusc. 19. cap. 3. & alij Patres apud Bosium l. 18. de signis c. 6. & esse de fide, agnoscit Duuallius Tract. de Pontif. p. 1. q. 7. Multipliciter hanc veritatem confirmant & illustrant Canus 6. de locis c. 3. propos. 2. Franciscus Agricola l. de Primatu S. Petri cap. 20. Azor tom. 2. l. 4. c. 11. q. 3. Caietanus t. 1. Opusc. tract. 3. c. 1. & Bellarminus l. 2. de Pontif. cap. 17. Itaque Romanus Pontifex, iura sua in vniuersam Ecclesiam, non accepit ab hominibus neque per hominem; non inquam ab vlllo Imperatore, siue Phoca, vt finxit Calvinus, siue Constantino Magno, vt blaterauit Ioannes Hus, siue Constantino IV. vt Lutherus iam potus commentus est; Non item ab vniuersa Ecclesia, vel à Cardinalibus suffragium ad eius assumptionem ferentibus; cum ab eis ne eligatur quidem, propriè loquendo, sed tantùm designetur, siue nominetur; iurisdictio autem ei sic præsentato, adueniat à Deo, vt rectè statuunt Driedo l. 1. de libert. Christian. c. 13. Nancelantus Opusc. de potestate Papæ, *sub initium*. Suares tract. 1. de fide disp. 10. s. 4. n. 3. vt proinde liceat de vniuscuiusque Pontificicis creatione dicere, quod de Symmachi electione Ennodius in Apologet. [In Sacerdotalis Concilij sententia, inspirante Christo, oracula superna patuerunt, & inter Deum atque homines, Interpres extitit lingua Pontificum, &c. Illa enim coeli curia, variarum dotibus aucta curulum, & multo Redemptoris nostri, auro ostroque decorata, nihil in illa discussione, auctore se protulit: sed per humanæ linguæ ministerium, diuino militauit Imperio. Intellexit non esse suum, quicquid impulsa constituit. Nihil habet in illa sententia, nisi vnde de sola deuotione gratuletur; peregrinum stylus sensit eloquium, inde sumens solam gloriam, quod infusa sibi seruauit & coluit.]

Non poterat clariùs, & luculentius dicere, designari tantùm ac præsentari, non etiam eligi à Cardinalibus Romanum Pontificem. Obiter porro aduerte, fortassis longè ante-

anterius quam vulgo statuunt, ac etiam ante tempus notatum à Constantino Caetano ad calcem Opusculi 31. Petri Damiani, Cardinales S. R. Ecclesie, purpura vsos, vt dicto Ennodij loco insinuari videtur. Pontificem denique, ne ab Apostolis quidem sua iura habere, disertè professus est S. Anacletus Epist. 3. Est ergo Vicarius Christi, & caput Ecclesie iure diuino immediato; hoc est non eam tantum generali ratione, qua legitimi Principes habere dicuntur dominium à Deo, quia per Deum reges regnant, etiam si iura sua, saltem spectata radice prima, ab hominibus potestatem regendi in eos transfundentibus sint adepti, isque sit primus fons ciuilibus iurisdictionis eorum. Gregorius quidem 2. Epist. 1. ad Leonem Isaurum, ait se à S. Petro accepisse facultatem ac potestatem atque auctoritatem irrogandi ei poenam. Sed sensus est, S. Petrum fuisse primum, cui ea potestas, collata fuerat: se verò iure successionis quo S. Petro successus erat, eandem accepisse, non tamen à S. Petro sed à Christo.

Hinc Glossa ad *c. cum venisset* de sacra vnction. & ibidem Ioan. Andreas, Otho Frisingensis l. 3. c. 25. Iordanus l. de Imperio & elect. & Durandus in Ration. Capiſtranus tract. de potestat. Papæ p. 1. Secundæ partis principalis num. 8. Troilus de SS. Canonizatione dub. 2. num. 38. & Iacobatius l. 1. de Concilijs art. 1. num. 91. rationem petunt, cur Romanus Pontifex, præter cæterorum Episcoporum morem, non vtatur baculo pastorali. Sic enim Iuo Epist. 157 nominat, quam Epist. 8. & 60. & 236. *pastoralem Virgam* appellat. Passim *pedum* vocamus; quod esse notam iurisdictionis & Pastoralis dignitatis, habetur ex 8. Synodo; vbi Marinus legatus Romani Pontificis, cum Photius intromissus in Concilium esset, cum baculo Pastoralis, reclamauit, eumque baculum Photio auferri iussit, allegans hanc esse tesseram Pontificiæ dignitatis, qua lupus ille prorsus exciderat. Quia enim huiusmodi baculus supernè reuerus, infernè præferratus & acutus, est accommoda-

tum instrumentum ad attrahendum vel pungendum, ut fuisè considerat Philippus Abbas Epist. 13. & multi deflorati à Durantio l.2. de ritibus c. 9. à num. 39. propterea rectè adhibetur pro signo iurisdictionis, quam eiusdem baculi curuitas in superiori parte, insinuat esse ab homine acceptam, ut notat Ioannes Andreas loco proximè signato; volens ea baculi recuruatione innui, Pastorem qui in regimine suo curuus fuerit, remouendum esse ab eo qui iurisdictionem ad regendum contulerit; quod cum non habeat locum circa Romanum Pontificem, qui à solo Deo accipit iurisdictionem, meritò non utitur baculo Pastoralis, quo adhibito simulque annulo, inuestiri à Pontifice ipso solere Episcopos reliquos, notat S. Bernardus serm. 1. de coena Domini si agatur de Ecclesia: sicut de castro inuestiuntur ab Imperatore per sceptrum, ut ait Otho Frising. l.2. de gestis Feder. c.6. Hæc igitur est illa mystica ratio, quam subesse huic defectui virgæ Pastoralis in Romano Pontifice, dixit Innoc. III. dicto cap. *cum venisset* de sacra vnctio. *in fine.*

Nec difficile repellitur, quod Iuretus ad Epist. 157. Iuonis & Franciscus Florens ad tit. de vsu pallij parte 1. adducto Costa allegant ex Luitprando l.6. de rebus Europæis *ad finem* & Rheginone lib. 2. Chronici, ut probent Romanos Pontifices olim vsos esse virga pastorali seu ferula pastoritia, ut prædicti autores nominant, referentes iussu Leonis Papæ, in exauctoratione cuiusdam Benedicti qui sedem Pontificiam inuaserat, huiusmodi ferulam fuisse confractam. Hoc dico facile refelli. Potuit enim nequam ille, ad mensus Summi Pontificatus insignia ad Symbola Episcopatus, inter illa insignia baculum quoque assumere per errorem. Vel quia fortassis antea Episcopus erat, & inter eius supellectilem huiusmodi ferula cum reliquo apparatu reperta est, præcepit Leo illam confringi, ut significaretur, eum non Pontificatu duntaxat malè captato, sed omni prorsus Episcopali munere excidisse. Cæteroque dubitare non

non licet, quin Innocentius III. omnino doctissimus & sacrorum rituum scientissimus Pontifex, verè negauerit Romanos Pontifices vti virga pastorali: id quod ad tempora S. Petri refertur, iuxta eos qui rationem historicam ab Innocentio tactam, licet refragantibus (vt audio) ijs apud quos S. Maternus Episcopale munus obiuit, aiunt esse, quod S. Petrus suum ipsius Pastoralem baculum S. Materno dederit, quo proinde deinceps, non sit vsus, vt neque reliqui Pontifices, eius imitatione. Sed germana ratio cur pedo non vtantur, ea est quam dixi: significatio nimirum independentiæ quo ad iurisdictionem, non ab hominibus, neque per hominem, sed à solo Deo collatam.

Ob signo hanc veritatem, illustri testimonio Petri Damiani Opusc. 5. in sermone ad Mediolanenses tumultuantes, & totidem verbis Opusc. 4. *serè initio*, vbi agens Romanæ Ecclesiæ defensorem, eiusque causam eum Regio Aduocato disceptans, fontem iurisdictionis Romanorum Pontificum, & vnde habeant quod sint Ecclesiæ suprema capita, sic exponit. [Omnes siue Patriarchij cuiuslibet apices, siue Metropoleon primatus, aut Episcopatum cathedras, vel Ecclesiarum cuiuscunque ordinis dignitates, siue Rex, siue Imperator, siue cuiuslibet conditionis homo purus instituit, & prout voluntas aut facultas tulit, specialium sibi prærogatiuarum iura præfixit. Romanam autem Ecclesiam solus ille fundauit, & super Petram fidei mox nascentis erexit, qui Beato vitæ æternæ clauigero, terreni simul & Coelestis Imperij iura commisit. Non ergo qualibet terrena sententia, sed illud Verbum per quod conditum est Cælum & terra, per quod denique omnia condita sunt elementa, Romanam fundauit Ecclesiam: illius certè priuilegio fungitur, illius auctoritate fulcitur. Vnde non dubium, quia quisquis cuiuslibet Ecclesiæ ius suū detrahit, iniustitiam facit; qui autem Romanæ Ecclesiæ priuilegium ab ipso summo omnium Ecclesiarum capite traditum auferre conatur, hic proculdubio in hæresim labitur;

bitur; & cum ille notetur iniustus, hic est proculdubio dicendus hæreticus. Fidem quippè violat, qui aduersus illam agit, quæ mater est fidei, & illi contumax inuenitur, qui eam cunctis Ecclesijs prætulisse cognoscitur.] Hactenus defensor, perspicuè docens, cæteros quoscunque Episcopatus ab hominibus, aut per hominem constitutos esse, nempe à Pontifice; poscentibus plerunque Principibus terrenis; Romanam autem Ecclesiam, & eius caput, quod simul est totius Ecclesiæ caput, ad Christum authorem sua initia referre. Præclare idem tradit Gregorius VII. lib. 8. Epist. 21.

Si qui verò interdum Patres, aut Doctores videntur humanum suffragium in delatione potestatis Christi Vicarijs concessæ admittere: accipiendi sunt de manifestatione, & comprobatione eius, quod ferebat cæleste priuilegium, ut loquitur Alexander III. Epistola ad Reges Danorum, atque Gotthorum. Optimè verò id expressit Rupertus lib. 2. de oper. Spiritus sancti cap. 28. vbi præmissis locis ex Matthæi 16. & Ioan. 21. quibus oracula de Petro in Clauigerum, & Agnorum Pastorem per Christum renunciato continentur, addit. [Tali ac tanta præeunte, Euangelicæ veritatis autoritate, Christianissimi Imperatores, post multa tempora, omnesque Ecclesiarum Principes hoc censuerunt, & lege perpetua firmauerunt, ut sicut Imperatori omnes Præfecti, vel Iudices; Sic B. Petro & secundum dignitatem eius excellenti Romano Pontifici cæteri subiecti sint Ecclesiarum Pontifices. Magnus honor & grandis celsitudo.] Si Pontifices, haud dubiè etiam, qui Pontificibus sunt subiecti, atque ad eò omnes fideles, præeunte Euangelio & comprobantibus ratumque habentibus magnis omnibus sacri & profani ordinis, subsunt Romano Pontifici, ut capiti.